

Ha a Székely Nemzeti Tanács nem lenne, a székelyföldi autonómia ügyét már régóta leseperték volna az asztalról román és magyar politikusok egyaránt.

A magyarok azért, mert e radikálisnak, szélsőségesnek, szeparatistának bélyegzett törekvés csak púp a hátukon, akadály a román pártokkal kötött és kötendő különféle alkuk útjában, a románok meg azért, mert attól tartanak, ha értelmes vitát folytatnának erről, saját választóik vádolhatnák őket magyarbarátsággal, a román nemzeti érdek eladásával. A Székely Nemzeti Tanács azonban sokak számára kényelmetlen elszántsággal küzd az önrendelkezés megvalósításáért, s azt kétségkívül eredményként könyvelheti el, hogy a kérdést sikerült napirenden tartani, az autonómiaigény mellé pedig tömegbázist, népakaratot felmutatni.

Ennek érdekében a szervezet közképviselési, külpolitikai, nemzetpolitikai, diplomáciai, jogi eszközökhöz is folyamodott, de aligha túlzunk, ha azt állítjuk, hogy a leglátványosabb eredményeket az általa kezdeményezett tömegmozdulások révén érte el. Kiemelkedik e sorból a marosvásárhelyi székely szabadság napja, de a legátütőbb sikert minden bizonnyal a 2013 októberében megszervezett székelyek nagy menetelése jelentette, amikor az SZNT és a magyar pártok, szervezetek, egyházak, civil szféra példaértékű együttműködése nyomán százezernél többen nyilvánították ki, hogy autonóm székelyföldi régióban képzelik el jövőjüket Romániában. Székelyföld határainak kivilágítása újabb olyan akciója volt az SZNT-nek, amely az önrendelkezési igény tömegbázisát mutatta fel – ilyen előzmények nyomán nyilvánították Székelyföld autonómiájának napjává október utolsó vasárnapját.

Vasárnap újabb őrtüzek, gyertyák, fáklyák gyúlnak Székelyföld számos településén, a régió autonómiájáért imádkoznak a világ magyar keresztény gyülekezeteiben. Nem hisszük, hogy az akció nyomán a bukaresti politikusok másnap az összes követelésünket teljesítik. Azt sem hisszük, hogy azzal minden problémánk megoldódna. De jól tudjuk: minden ilyen mozgalom újabb alkalom arra, hogy ország-világ figyelmét ráirányítsuk közösségünk követeléseire. S bár a megértés jeleit még nem, az érdeklődést már láthatjuk. Bukarest egyelőre erőfitogtatással, további jogtiprással válaszol, de a brit, majd az amerikai nagykövet székelyföldi látogatása jelzi: a stabilitásban érdekelt nyugati hatalmak is elkezdtek tájékozódni a helyszínen, még ha a washingtoni diplomata legutóbbi megnyilvánulása – amely szerint Románia példaértékűen megoldotta a kisebbségi kérdést – inkább arról árulkodik, Amerika számára fontosabb a Romániával kötött stratégiai partnerség, a szoros katonai együttműködés, a deveselui bázis, mint egy kisebbségben élő nemzeti közösség jogfosztása.

Ha az SZNT nem marad egyedül törekvésével, ha az autonómia ügyét a decemberben

megválasztandó magyar politikusok is felvállalják, ha jó munkamegosztás révén sokan és együtt cselekszünk, talán elérhetjük, hogy az őrüzek, gyertyák, fáklyák fényét sem Bukarestben, sem Washingtonban ne hagyhassák figyelmen kívül, kéréseink teljesítése, jogaink biztosítása pedig mindenki érdekévé váljék.

Szerző: Farcádi Botond